

[Erik Eriksen.]

tager en så central stilling blandt nationerne, rent umiddelbart, synes man, skulle have alle forudsætninger for at vise virkelig frisind overfor det danske mindretal. Jeg tvivler ikke på, at såvel regeringen som partierne her i salen med stor opmærksomhed vil følge den kommende tids udvikling i Sydslesvig.

Hvad angår Nordisk Råd, er der grund til at give udtryk for både glæde og tilfredshed over det, der nu muliggøres for Finland. Lige fra første færd har der stået en åben plads for Finland i Nordisk Råd, og jeg hører til dem, der gerne vil lykønske med det resultat, som de målbevidste finske politikere har opnået ved præsident Paasikivis og statsminister Kekkonens besøg i Moskva. Det er min overbevisning, at Nordisk Råd med Finlands indtræden vil komme til at råde over en øget saglig styrke og dermed også over øget indflydelse.

Iøvrigt vil jeg gerne give udtryk for, at samarbejdet mellem regeringerne og rådet har været helt upåklageligt. Det er rigtigt, at en meget væsentlig del af rådets arbejde må foregå mellem sessionerne. Det ville være urimeligt at forlange, at resultaterne skulle flyde lige så stærkt og lige så hurtigt nu, som de gjorde ved starten; det er ugørligt. Der må være tid til en naturlig vækst.

Når det er sagt, kan der vel uden misforståelse fremføres et lille hjertesuk over, at det nordiske økonomiske samarbejde ikke skrider hurtigere frem, end tilfældet har været, og jeg er forøvrigt ganske sikker på, at dette også dækker den høje regerings opfattelse.

Jeg kommer så til redegørelsens afsnit om Færøerne. Der kunne her være grund til at sige en hel del. Jeg skal imidlertid søge ikke at falde for denne fristelse, men indskrænke mig til at fremhæve, at det jo atter er blevet bekræftet, at det ikke er klogt at udskyde en vanskelig afgørelse. Jeg er altså ganske uenig med den højtærede finansminister, når han i denne forbindelse har udtalt — og jeg må måske bede den højtærede formand om tilladelse til dette citat og et par enkelte andre citater — at „det aldrig skader at vise langmodighed“. Når myndighederne viser

en så stor langmodighed med lovovertrædere, som vi her har oplevet, tror jeg altså for mit vedkommende, at det skader.

Jeg har tidligere i tinget givet udtryk for, at jeg anså det for noget absolut grundlæggende, noget bydende nødvendigt, at vi ikke herved fra undergravede den autoritet, som det færøske hjemmestyre fik med nyordningen i sin tid. Det må vel, med fremtiden for øje, være en fælles opgave for os at undgå fejltagelser. For det må dog vist efterhånden stå alle klart, at den tilstand, vi har oplevet i Klaksvig, ikke blot umuliggør forholdene for landsstyret, men også forholdet mellem Danmark og Færøerne. Det er naturligvis — det giver jeg den ærede socialdemokratiske ordfører ret i — ganske uholdbart, hvad vi har oplevet. Forholdet er ikke det, at Danmark optræder som udbytter af Færøerne. Tværtimod, der er knyttet mange bånd, stærke venskabsbånd, mellem Færøerne og Danmark, også af personlig art. Og det færøske folk skal ikke slås i hartkorn med løsrivelsesfolk under Erlendur Paturssons ledelse. Hans mål er jo ganske åbenbare. Hele den optræden, disse folk har udvist, er forhåbentlig så tydeligt uvederhæftig og urimelig, at den forlængst er gennemskuet.

Hvad der imidlertid forbavser mig, er det færøske socialdemokratiske optræden. Jeg tænker her bl. å. på den erklæring, det har udsendt, og hvori det bl. a. henstilles til myndighederne „at foranledige, at frengatten „Rolf Krake“ hurtigst muligt forlader Klaksvig“. Det vil altså sige, at det færøske socialdemokrati — og dermed også vor kollega her i tinget, det ærede medlem hr. P. M. Dam — stiller sig bag urostifterne og løsrivelsesfolkene i deres angreb på landsstyret. For lad os nu holde fast derved: det er jo landsstyret, der har bedt om at få genoprettet ro og orden og lovlige tilstande. Det må da være soleklart, at voldshandlinger og selvtægt, hvad man nu vil kalde det, i Klaksvig må straffes på samme måde, som det straffes hernede. Ellers smuldrer det hele, også Færøernes egen styreordning.

Det ligger ikke for os at skulle gribe til magtanvendelse, men når urostiftere og overfaldsmænd optræder, som de har gjort, så har de lokale, lovligt valgte myndigheder